

A Magyar Köztársaság nevében!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Busch Béla ügyvéd (1075 Budapest, Madách tér 5.) által képviselt (.....) felperesnek a dr. Marosi András ügyvéd (1051 Budapest, József nádor tér 12.) által képviselt (.....) alperes elleni 2.835.313.842 forint és járulékai megfizetése iránti perében a Fővárosi Bíróság 2007. május 15-én kelt 22.G.41.212/2006/11. számú ítélete ellen a felperes fellebbezése folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 9.000.000 (Kilencmillió) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A (továbbiakban vállalat) és az olasz 1991. június 11-i létesítő okirattal megalapította a (továbbiakban).
(Cégjegyzékbe bejegyzésére 1992. január 25-én került sor, jelenlegi neve,
2002. december 3-tól felszámolás alatt áll.)
..... az alapítástól 1994. május 26-ig igazgatósági tag volt.

Az alapítók együttműködésüket szabályozó szindikátusi szerződés létrehozásáról, egyebek között a szerződő feleket érintő versenykorlátozó rendelkezésekről is tárgyaltak.

A vállalati tanács szerződéskötést megelőzően tartott, 1991. szeptember 9-i ülésén elhangzott, hogy az alperesi jogelőd „hozzájárult” a alapításához, a külföldi partnerrel kötendő szindikátusi szerződéssel kapcsolatban további konzultáció folyik, mivel a vagyonügynökség a versenykorlátozás tilalma alóli felmentés kérését tartja szükségesnek.

Végül a megoldás érdekében a Vállalati Tanács 10/199I/IX.9./ VT. számú határozattal döntött számos építőipari tevékenység Szervezeti és Működési Szabályzatból törléséről.

A vállalati tanácsülésen vezérigazgató-helyettes is részt vett.

Felperes ez időben a vállalat munkahelyi mérnöke volt, majd a-hez került változatlan beosztásba.

Az alapítók 1991. október 10-én megkötötték a szindikátusi szerződést. Az I.2. pont szerint a szindikátusi szerződés hatálya az alapító tagokra terjed ki, ha azonban a névre szóló részvényeket az alapító tagok másokra átruházzák, a szerződésben vállalt jogok és kötelezettségek a szóbanforgó részvényeket megszerzőkre szállnak át.

A I.3. pont kimondta, a szerződés akkor jön létre, amikor a részvénytársaság alapító okiratát és alapszabályát az alperesi jogelőd jóváhagyta, és mindaddig hatályban marad, amíg a részvénytársaság jogutód nélkül meg nem szűnik, vagy amíg legalább két olyan tagja van, akire a szerződés hatálya kiterjed. A II.1. pontja versenykorlátozási tilalmat tartalmazott, kimondva a felek minden olyan üzleti tevékenység megvalósításától tartózkodnak Magyarországon, amely konkurensa a társaság üzleti tevékenységének. A konkurencia tilalmával érintett tevékenységeket az alapszabály I/5. pontjában írtakban jelölték meg. (Az alapszabály I/5. pontja a tevékenységi köreit sorolta fel.) A 2. pont szerint aki ezen kötelezettséget megszegi, a szindikátusi szerződést sértő szerződésben foglalt teljes érték 20 %-át tartozik a sértett fél számlájára átutalni.

A szindikátusi szerződéssel kapcsolatban felmerült jogviták elbírálására a Nemzetközi Gazdasági Kamara mellett, Genfben működő állandó választott bíróság kizárólagos illetékességét kötötték ki.

Az alperesi jogelőd a vállalatot 1992. január 1-jei hatállyal államigazgatási felügyelet alá vonta, vállalati biztосkéntot jelölte ki. Ugyanezen a napon alperesi jogelőd elvonta a vállalatától a részvényeket, majd később értékesítette a részvényesnek, amelytől utóbb a teljes részvénytcsomagot a vásárolta meg.

Időközben alperesi jogelőd 1993. november 3-án a jogutódjaként létrehozta a (továbbiakban jogutód társaság).

A társaság vezérigazgatója felperes lett, vezérigazgató-helyettes pedig elsősorban a jogutódlásból származó kérdésekkel foglalkozott. A társaság alapvetően építőipari tevékenységet folytatott, forgalma, árbevétele 1993-tól folyamatosan nőtt.

(Felperes az alapítástól 2002. december 30-ig, 1996. december 9-ig volt képviselőre jogosult.)

Alperesi jogelőd 1996-ban a jogutód társaság jegyzett tőkéjének 59,35 %-át kitevő 292.000.000 forint névértékű részvénycsomag értékesítésére nyilvános pályázatot hirdetett.

A felhívásra a polgári jogi társasági formában alapított 1996. június 30-i keltezéssel, 250.000.000 forint vételárat megjelölve, pályázatot nyújtott be. A pályázat 2.8. pontja kitért arra, a társaság „a vállalat általános jogutódjaként elsősorban a negatívumokat örökölte, hiszen a kivált egy konzorciális szerződéssel néhány évig még a piacra sem engedte”, de mára közepes mélyépítő vállalkozásként megbízható piaci szereplővé vált.

A pályázat részét képező Nyilatkozat a szerződéses klauzulák elfogadásáról megnevezésű 1. számú függelékben a Konzorcium kijelentette, a társaság helyzetét ismeri, annak könyveit, mérlegét megtekintette, a szükséges vizsgálatokat maga is elvégezte, nem hagyatkozott kizárólag az eladó állításaira. Ezzel kapcsolatban Eladóval szemben a későbbiek során semmilyen igényt nem támaszt. Kijelentette továbbá, az állami tulajdonban lévő társsági részesedést a társaság jelenlegi állapotában veszi meg és a továbbiakban a társaságnak a szerződés aláírásakor vagy azt megelőző állapotára hivatkozással a társaság ismeretére és a vételárra tekintettel eladóval szemben semmilyen kártérítési, kártalanítási, garanciális, szavatossági vagy egyéb jogcímen igényt nem támaszt.

A „Pályázói nyilatkozat” megnevezésű 4. számú függelékben a Konzorcium azt jelentette ki, „a társaság megtekintését, átvilágítását, megismerését követően a tájékoztató információs anyagok ismeretében” tette meg ajánlatát, míg a 7. számú függelék tartalma szerint úgy nyilatkozott, alperesi jogelődtől garanciát a vétel kapcsán nem kér, mindennemű garancia igényről lemond.”

A hattagú Konzorcium képviselője és egyik tagja felperes volt, tagja volt továbbá az, akit képviselt.

Alperes, mint eladó és a Konzorcium, mint vevő „1996. szeptember” keltezéssel megkötötte a fenti pályázattal kiírt részvényadásvételi szerződést a névérték 85,616 %-os árfolyamán, 250.000.000 forint értékben akként, hogy annak megfizetése részben készpénzzel, részben E hitelből, illetőleg kárpótlási jeggyel történik. A pályázat 1. számú függelékének rendelkezését a szerződés 8-9. pontja is tartalmazta, továbbá azt is, a Konzorcium tudomásul veszi és elfogadja, alperesi

jogelőd a megjelölt jogcímen a társaság vagyoni állapotára tekintettel semmilyen felelősséget nem vállal.

1997-ben a Konzorcium több lépcsőben megvásárolta a jogutód társaság teljes részvénytőkecsomagját, 2006. január 1-jétől pedig egyedüli részvényese a felperes.

A 2003. július 3-án keresetet terjesztett elő a jogutód társaság ellen a genfi választottbíróság előtt a versenykorlátozási tilalom megszegéséből eredő kártérítési (kötbér) igény megfizetése iránt. A keresetindítást követően a jogutód társaság 2003. július 28-i és 2003. szeptember 3-i leveleivel értesítette alperest azzal, esetleges marasztalásuk esetén „regressz igényt” kívánnak érvényesíteni vele szemben.

Alperes válaszában 2003. november 21-én arról tájékoztatta a jogutód társaságot, a vállalat és az olasz befektető közötti szindikátusi szerződés éveken ezelőtt hatályát veszítette, az arra alapított követelés nem megalapozott, perbelépésük feltételei nincsenek meg, a regressz igény nem értelmezhető.

A Genfi Kereskedelmi és Iparkamara mellett szervezett Választottbíróság 2006. január 13-án kelt ítéletével kötelezte a jogutód társaságot 2.835.313.842 forint és járulékaik megfizetésére, egyebek mellett megállapítva, a szindikátusi szerződés hatálya a szerződést kötő vállalat versenykorlátozási tilalmát megszegő jogutódjára (.....) is kiterjedt.

Az ítélet rögzítette tanúvallomásának egy részét is, miszerint a szindikátusi szerződés létrejöttéről tudott, de az aláírt példányt már nem látta.

(A a fenti követelést a Zrt-re, a Zrt. a jogutód társaságból kivált, részben felperes tulajdonában álló részére engedményezte.)

Felperes 2006. július 19-én előterjesztett, majd kiegészített keresetében 2.835.313.842 forint kárösszeg és ezen összeg 2006. január 19-től számított kamatai és perki költség megfizetésére kérte alperest kötelezni a Ptk. 367.§-ára és 318.§-ára, 339.§-ára és a 4.§ (1) bekezdésére alapítva. Kárát abban a veszteségben jelölte meg, amely összeget a jogutód társaság a választottbírósági ítélet alapján kifizetett, s amely összegből ily módon, mint nyereségtől, osztaléktól egyedüli részvényesként elesett, „a kötbérkifizetésre osztaléka terhére került sor”. Előadta, a részvényadásvételi szerződés megkötésekor, illetőleg a privatizációs eljárás során alperesi jogelőd elmulasztotta a Konzorciumot tájékoztatni a

szindikátusi szerződésről és annak tartalmáról, ezzel jogellenes magatartást valósított meg. A joglemondó nyilatkozata ezért a szindikátusi szerződés ismeretének hiányában nem terjedhetett ki az azzal összefüggő igényekről történő lemondásra. Állította, mint a vállalat mérnöke, majd a jogutód társaság akkori vezérigazgatója sem szerzett tudomást a szindikátusi szerződésről, és annak tartalmáról a Konzorcium más tagjainak sem volt tudomása. Hangsúlyozta, a részvényeit az alperesi jogelőd elvonta, a tulajdonosi jogokat mindaddig gyakorolta, amíg az olasz konzorcium személyében egy tulajdonos nem lett, ezzel is megakadályozva, a mindenkori vezetői egyáltalán megismerhessék a szindikátusi szerződést. Előadta, az ítélet alapján ez idáig körülbelül a marasztalási összeg 2/3-át fizették ki a-nek.

Utalt arra, a versenykorlátozási kikötésre alperesi jogelőd utasításának megfelelően került sor, illetőleg a kikötést alperes ismerte, jóváhagyta, ennek ellenére létrehozta a jogutód társaságot a meg nem engedett tevékenység folytatására.

Alperes továbbá megsértette együttműködési kötelezettségét, amikor többszöri felhívás ellenére sem vett részt a választottbíróági eljárásban, attól elzárkózott, kártérítési felelőssége ezért is fennáll.

Tanúként kérte meghallgatniot és, aki a jogutód társaság privatizációjakor az ügy referense volt, arra nézve, tájékoztatták-e a pályázókat a versenytilalmi korlátozásról.

Alperes a kereset elutasítását, felperes perköltségben marasztalását kérte. Vitatta, hogy a felperes magánszemélyként jogosult lenne a társaságot ért kárt érvényesíteni.

Elévülési kifogást is előterjesztett, utalva a PK. 51. számú állásfoglalásra is. Előadta, mivel a jogutód társaság 1992. január 1-jén megkezdte tevékenységét, a kár már ezen versenykorlátozást megszegő magatartással bekövetkezett. Miután felperes 2003-ban már tudomást szerzett a szindikátusi szerződésről, az állítólagos szerződésszegésből eredő igényét ettől számított egy év alatt érvényesíthette volna, ezért a 2006-ban benyújtott keresete elkésett, különös tekintettel arra, a kár összege a szindikátusi szerződésben foglaltak szerint kiszámítható volt.

A jogalap tekintetében állította, tájékoztatási kötelezettségüket nem szegték meg, felperesnek módja és lehetősége volt a társaság teljes körű megismerésére, iratanyaga áttanulmányozására, ennek megtörténtét a konzorcium elismerte, joglemondó nyilatkozatot tett a további igényérvényesítés tekintetében, s ez a felperesre is kihat. A joglemondó nyilatkozatot utóbb nem támadták meg, felperes megtévesztésre, tévedésben léteire a perben már nem hivatkozhat. Felperes, mint a jogelőd munkavállalója, majd a társaság vezérigazgatója, később részvényese is ismerhette a szindikátusi szerződést, különösen, mivel arról az 1991. évi vállalati tanácsülésen részt vettnak tudomása volt, életszerűtlen, felperest ne tájékoztatta volna erről. Hivatkozott arra is, a vállalati tanács említett jegyzőkönyve mindkét részvénytársaság nyilvános cégiratai között fellelhető. Minderre figyelemmel a szindikátusi szerződés meg nem ismerése a felperes, illetve a konzorcium mulasztására vezethető vissza, felperes e mulasztásra előnyök szerzése végett nem hivatkozhat. Kiemelte, a privatizáció során felperes, mint

vezérigazgató velük szemben személyesen volt felelős az adatszolgáltatásért, így lényegében „saját magát nem tájékoztatta”.

Állította azt is, kártérítési kötelezettség a Ptk. 339.§ (1) bekezdése alapján sem terheli, mivel a szindikátusi szerződésnek nem volt alanya, a tilalmazott tevékenységi körök jogutód társaság alapító okiratába felvétele megengedett volt, csak a tevékenység gyakorlása nem. Vitatta, hogy a szindikátusi szerződés jóváhagyáshoz kötött lett volna az akkor hatályos jogszabályok szerint, a hozzájárulása csupán egyetértést fejezett ki.

Hangsúlyozta, mivel a szindikátusi szerződésben félként nem vett részt, ezért a Ptk. 4.§-a alapján sem tartozik helytállni, s együttműködési kötelezettségüket felperesétől eltérő álláspontjuk miatt sem sérthették meg.

A keresetet összecszerűségében is vitatta, állítva felperest nem érhetette a megjelölt összegben kár, mivel az érvényesített igénynek csak 2/3-át fizette ki, azt is a részben általa tulajdonolt cégnek. Utalt arra is, a 2000. évi C. törvény 44.§ (1) bekezdés c) pontja, 81.§ (2) bekezdés b) pontja értelmében fogalmilag kizárt, hogy a társaság a kötbérösszeget az adózott eredményből egyenlíthette ki.

Felperes vitatta igénye elévülését, mivel az elévülés a károsodása bekövetkeztétől kezdődött csak, s mindaddig menthető okból nem tudta érvényesíteni, amíg a kár összegéről nem szerzett pontos tudomást. Utalt arra, a az eljárás során többször megváltoztatta keresetét, az esetleges marasztalás összegét sem lehetett előre látni.

Állította azt is, keresetőségi joga részvényesként fennáll, utalt a Fővárosi Ítéltábla 13.Gf.41.097/2003/8. számú határozatában foglaltakra.

Az elsőfokú bíróság személyesen meghallgatta felperest, tanúbizonyítást nem folytatott.

Felperes előadta, 1991-ben fő-építésvezetőként dolgozott a vállalatnál, 1992-ben átkerült a-hez, változatlan beosztásba, majd a jogutód társaság vezérigazgatója lett 1993. december 1-jei hatállyal. A társaság tevékenysége kizárólag építőipari volt, csak az alapszabály szerinti tevékenységeket folytathatta, alperesi jogelőd ezt kérte számon. A szindikátusi szerződésről akkor szerzett tudomást, amikor a a választottbírósági pert megelőzően felszólította a kötbér megfizetésére és hivatkozott a szindikátusi szerződésre. Hangsúlyozta, alperesi jogelőd a pályázatnál kifejezetten többletpontokkal értékelte az építőipari fejlesztéseket, s olyan igényről a konzorcium nevében nem mondhatott le, amelyről nem volt tudomása.

Az elsőfokú bíróság 2007. május 15-én kelt 22.G.41.212/2006/11. számú ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte felperest 18.000.000 forint perköltség megfizetésére. Az ítélet indokolásában rámutatott, felperest, mint a társaság részvényesét a keresetőségi jog megilleti. Az elévülés körében arra az álláspontra helyezkedett, a károsodás a nagy összegű kötbér megfizetésére kötelező jogerős

határozattal következett be, ettől számított 5 éves elévülési időn belül keresetét előterjesztette. A Ptk. 1998. február 28-ig hatályos 314.§ (2) bekezdésére utalva kifejtette, a konzorcium kártérítési, kártalanítási és egyéb igényeiről lemondása, az alperes felelősségének kizárása a vételár meghatározásával és a fizetési feltételekkel ellensúlyozásra került, ezen előnyök kiegyenlítették a szavatossági és kártérítési felelősség kizárását, továbbá, amennyiben felperes a pályázatnál úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható, akkor a szindikátusi szerződést ismernie kellett. Az értékesített részvények 40 %-át megszerző képviselője, a szindikátusi szerződés előkészítésében, a döntéshozatalban részt vett, a vállalat első számú vezetője volt annak átalakulásáig. Részt vett a vállalat tevékenységi köreinek versenytilalmi korlátozással összefüggő változásáról rendelkező határozat meghozatalában. Ebből következően a szerződés lényeges tartalmáról a konzorcium tagjait és annak képviselőjével megbízott felperest tájékoztatta, illetve amennyiben ezt elmulasztotta, úgy felperes, mint a konzorcium tagja, illetve a korábbi részvényes jogutódja erre jogszerűen nem hivatkozhat.

Az ítélet ellen felperes fellebbezett jogi képviselő útján. Fellebbezését 2008. január 22-én kiegészítette. Elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását, másodsorban az ítélet megváltoztatását, alperes kereset szerinti marasztalását, másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérte. Előadta, alperes jogelődje 1994. január 18-án kelt határozatában a szindikátusi szerződésből eredő minden jogot és kötelezettséget átvállalt, ettől kezdve a szindikátusi szerződésből eredő versenytilalmi kikötés alperesi jogelődöt terhelte. Változatlanul vitatta, hogy a szindikátusi szerződésről tudomása lett volna. Kiemelte,nak a szindikátusi szerződés megkötésében szerepe sem volt. Amennyiben tudomása is lett volna arról, abból nem következik, hogy azt felperes is ismerte, a konzorciumban pedig nem ő volt a szerződő fél, hanem az A konzorcium tagjai egyéként is bízhattak abban, alperesi jogelőd nem jogellenes tevékenységre létrehozott társaságot értékesít. Kifogásolta, az elsőfokú bíróság e körben nem folytatott le teljes körű bizonyítást, a feltárt tényekből pedig téves jogkövetkeztetést vont le. Továbbra is állította, alperesi jogelőd megsértette tájékoztatási kötelezettségét a szindikátusi szerződésre nézve. Ez azonban két okból is történhetett, gondatlanságból, illetve azon okból, a részvények elvonásával alperesi jogelőd már valamennyi jogot és kötelezettséget átvállalt a vállalatától, ezért nem volt szükség tájékoztatásra. Sérelmezte az elsőfokú bíróság szavatossági és kártérítési felelősség kizárásának ellensúlyozása vonatkozásában tett megállapításait is, mivel az eljárás során semmilyen bizonyítás e körben nem folyt. Hangsúlyozta, a felelősségkizárásnak egyéb iránt azért nincs jogi jelentősége, mert nem volt ismerete a szindikátusi szerződésről, s kizárt, hogy az építőipari tevékenységet folytató céget megvásárolni kívánó konzorcium pont e tevékenység végzésének lehetőségéről mondott volna le. A lemondási jog a gyakorlat szerint sem értelmezhető kiterjesztően, és csupán feltételezés, hogy a felelősség kizárása kompenzálásra került. Továbbra is fenntartotta az alperes együttműködési kötelezettségének megszegésére, a kár bizonyítottságára előadottakat.

A fellebbezés kiegészítésében utalt arra, a választottbíróági per során előkerült az 1994. október 18-i-t tájékoztatató levele, mely szerint „A továbbiakban a részvényesi jogokat az Alapító okiratban és a 799/9/...../1991. számon jóváhagyott Szindikátusi szerződésben előírt kötelezettségek figyelembe vételével az, képviselőként az Igazgatósága látja el.”, s alperes ennek ellenére elzárkózott a beavatkozástól pernyertességének előmozdítása érdekében a választottbíróági eljárásban. Hivatkozott arra is, alperes együttműködési kötelezettségét a Ptk. 205.§-a értelmében is megszegte, amikor elmulasztotta a lényeges körülményről tájékoztatást. Így alperes elmulasztotta a tájékoztatást a társaság rendeltetésszerű működését, vagyoni helyzetét, a részvények értékét, osztalékjogot befolyásoló lényeges körülményről, nem adta át a kötelezettségvállalást tartalmazó okiratot. Állította továbbá, az adásvételi szerződés tárgya a szerződéskötés időpontjában hatályos Ptk. 277.§ (1) bekezdésében írtaknak sem felelt meg, nem volt alkalmas a szerződéssel elérni kívánt cél, az építőipari tevékenység folytatására. Kiemelte továbbá, alperes tájékoztatási kötelezettségének elmulasztásával az 1995. évi XXXIX. törvény 29.§ (3) bekezdésének a) pontjában és az 1996. évi CXI. törvény 55.§ (5) bekezdése, valamint 57.§ (1) és (2) bekezdésében foglaltakat is megsértette. Jogellenes, felróható magatartása okozati összefüggésben áll a bekövetkezett kárral, ugyanis tájékoztatás esetén például kiválással a kár elhárítható lett volna. A felelősség kizárása körében előadta, alperesi jogelődnek konkrétan meg kellett volna jelölnie, hogy a csökkentett ár milyen felelősség kizárását kompenzálja, amennyiben az ténylegesen a felelősség kizárását ellensúlyozta volna. Ilyen alperesi nyilatkozatot az adásvételi szerződés nem tartalmazott, a részvények értékesítésére a társaság vagyoni helyzetének megfelelő áron került sor. Utalt arra is, a szerződés 8., 9. pontjának helyes értelmezéséből egyébként sem következik, hogy alperes a szerződésszegésért fennálló felelősségét kizárta vagy korlátozta volna, de a súlyos gondatlansággal okozott szerződésszegésért a felelősség nem zárható ki. Sérelmezte, az elsőfokú bíróság elmulasztotta tájékoztatni a feleket arról, hogy nyilatkozata milyen jelentőséggel bírhat, s anélkül alapozta ítéletéthoz kapcsolódó feltevésre, hogy a meghallgatására tett bizonyítási indítványoknak helyt adott volna. Hivatkozott arra is, a választottbíróági eljárásban a vállalat tevékenységi köreinek versenykorlátozási tilalommal összefüggő megváltoztatására nem emlékezett, ebből következően sem tájékoztathatta felperest a tilalomról, de tudattartama sem mentesítette alperesi jogelődöt a szindikátusi szerződésről való tájékoztatási kötelezettsége alól. Az ítélet hatályon kívül helyezése esetére indítványozta, nyilatkozatától függően a konzorciumi tagok tanúkénti meghallgatását. Arra az esetre, a bíróság nem osztaná azon álláspontját, a részvényes vagyona a társaság vagyonának arányában változik, és a kártérítésként megítélt összeg kifizetése a felperest megillető osztalék terhére történt, szakértő kirendelését indítványozta.

Alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását, felperes perköltségben marasztalását kérte. Kiemelte, az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, nem tanúsított jogellenes magatartást felperessel szemben. Arra hivatkozott, a szindikátusi szerződés jellegére tekintettel a tilalmazott tevékenységi köröket a létesítő okiratába felvehetette, azok magyarországi gyakorlása ütközött csak tilalomba. Vitatta, a részvényelvonással rá nézve a szindikátusi szerződés hatálya kiterjedt volna, amennyiben ez más megítélés alá esne, úgy az eljárásra a választottbíróságnak van hatásköre. Vitatta azt is, hatáskör hiányában a szindikátusi szerződést jóváhagyhatta volna, jogelődje kifejezetten tiltakozott a versenytilalmi rendelkezés ellen. Állította, a szerződés bontó feltétele a genfi választottbírósági eljárás időszakára bekövetkezett, a szerződés addigra hatályát veszítette, beavatkoznia a választottbírósági perbe pedig azért sem kellett, mivel annak nem olyan jogviszony volt a tárgya, amelyben maga, illetőleg felperes fél lett volna. Állította azt is, az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte a felek akaratának szigorú figyelembevételével a joglemondó nyilatkozatot, a kizárt felelősség ellentételezése pedig kifejezetten meghatározásra került. tudomásszerzése a szindikátusi szerződésről bizonyított, a konzorcium (polgári jogi társaság) tagjainak egyetemleges felelősségéből következően felperesnek tudnia kellett volna a szindikátusi szerződésről. Előadta, meghallgatásától felperes tekintett el. Továbbra is vitatta, a részvénytársaságot ért kár felperes kárának minősülne, és fenntartotta a kárösszegezés körében előadottakat. Csatolta a Fővárosi Bíróságon a-nek az elleni kártérítés iránti, 16.G.40.918/2005. számon folyó perében a 2006. december 4-i tárgyaláson felvett jegyzőkönyvet, mely szerint, a vállalat 1990. májusától 1992. január 1-jéig volt igazgatója úgy nyilatkozott, a szindikátusi szerződést a vállalat nevében ő írta alá, s miután elkerült a-hez, az utódjának,nak lett átadva, így valószínűleg minden bizonnyal a szindikátusi szerződés előtte ismert volt. A szindikátusi szerződésről egyébként a vállalatnál tudomással rendelkezett a felső management és a jogászok is. Az átadás körülményeire már konkrétan nem emlékezett.

Felperes 2008. október 16-án keresetét felemelte, alperest 4.011.816.199 forint tőke és ezen összeg után 2006. január 19-től számított késedelmi kamat és perköltség megfizetésére kérte kötelezni, arra hivatkozással, a választott bíróság ténylegesen ilyen összegben marasztalta a jogutód társaságot, kára ezen összeggel megegyező. Egyebekben korábbi perbeli nyilatkozatait fenntartotta.

A fellebbezés az alábbiakra tekintettel megalapozatlan.

Az időlegesen állami tulajdonban levő vagyon értékesítéséről, hasznosításáról és védelméről szóló 1992. évi LIV. törvény (lát.) rendelkezett az állami vállalatok gazdasági társasággá történő átalakulásának szabályairól.

A 46.§ (1) bekezdése értelmében a vállalat részvénytársasággá átalakulása esetén a gazdasági társaságokról szóló 1988. évi VI. törvény (Gt.) szabályai voltak irányadók, így az alapító okiratnak a társaság tevékenységi köreit is tartalmaznia kellett. (Gt. 21.§ (1) bekezdés c) pont)

A 47.§ (1) bekezdése szerint alperesi jogelőd az alapító okiratot alapítóként írta alá.

Az állam tulajdonában lévő vállalkozói vagyon értékesítéséről szóló 1995. évi XXXIX. törvény (Priv.tv.) tartalmazott rendelkezést az alperesi jogelődhöz rendelt vagyonra vált, gazdasági társasággá átalakult állami vállalat valamennyi - külső vállalkozók tulajdonába nem került - társasági részesedése magántulajdonosok részére történő értékesítésének folyamatára, a privatizációs eljárásra.

A jogszabály részletesen meghatározta a privatizációs követelményeket, az értékesítés általános elveit, így a versenyeztetés, pályáztatás, ajánlatok értékelésének rendjét is.

A sikeres pályázóval, illetőleg pályázói csoporttal alperesi jogelőd a pályázattal érintett társasági részesedésre adásvételi szerződést kötött.

A Ptk. 318.§ (1) bekezdése értelmében a szerződésszegésért való felelősségre, valamint a kártérítés mértékére a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség szabályait kell alkalmazni azzal az eltéréssel, hogy főszabályként a kártérítés mérséklésének nincs helye.

A szerződésen kívüli károkozásra rendelkezést tartalmazó Ptk. 339.§ (1) bekezdése szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól, ha bizonyítja, úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A polgári jogi kártérítési felelősség négy feltétele tehát a jogellenesség, a kár, az okozati összefüggés a jogellenes magatartás és a kár bekövetkezte között, valamint a felróhatóság.

A Ptk. 355.§ értelmében kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

Az adott ügyben felperes az elsőfokú eljárás során kárát abban a veszteségben jelölte meg, amely összeget a jogutód társaság a választott bírósági ítélet alapján kifizetett, és amely összegtől ily módon, mint nyereségtől, osztaléktól elesett. Felperes tehát nem a jogutód társaságot ért kárt érvényesítette részvényesként, hanem a részvényesi minősége folytán vagyoni előnyének - nyereségének, osztalékának - elmaradását állította az alperesi magatartással összefüggésben.

Arra hivatkozott, a konzorciumnak, illetve tagjainak sem volt tudomása a szindikátusi szerződésről, ily módon arról, a jogutód társaság alapító okirata, tevékenységet megjelölő rendelkezése jogellenes, jogsértő.

Álláspontja az volt, kára az alperes jogellenes, a tájékoztatási, együttműködési kötelezettséget megsértő magatartására vezethető vissza, vagyis arra, a szindikátusi szerződés tartalmáról nem tájékoztatta, illetve hogy a választottbírósági eljárásban nem vett részt.

A rendelkezésre álló peranyagból - így a felperesnek, valamintnak a-nél viselt tisztségéből, majd a jogutód társaságnál betöltött pozíciójából azonban az volt megállapítható, hogy felperes, illetve a konzorciumi érdekkör a szindikátusi szerződés tartalmát ismerhette. Ezt támasztja alá az is, hogy a pályázati anyagban maga a felperes által képviselt konzorcium utal arra, hogy „a a pályázattal érintett (privatizálandó) társaságot, mint a vállalat általános jogutódját, néhány évig piacra sem engedte”. Annak a körülménynek pedig, hogy a felek a szindikátusi szerződés fennálltának, hatályának, megszűnésének kérdését hogyan, esetlegesen a választott bíróság megítélésétől eltérően ítélték meg, a per eldöntése szempontjából jogi jelentősége nincs.

Ugyancsak nem volt elvárható a jóhiszemű joggyakorlás körében alperestől, hogy a választott bírósági eljárásban részt vegyen, és a részvény adásvételi szerződés rendelkezéseiből sem állapítható meg ilyen tartalmú kötelezettség alperes terhére. Az eljárásban való részvételtől elzárkózásával a szerződésből eredő együttműködési kötelezettségét nem sértette meg, jogellenesség hiányában tévesen hivatkozott felperes alperes ezen károkozó magatartására.

Mindezekre figyelemmel helytállóan helyezkedett az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, az alperes terhére a keresetben írt jogsértések nem állapíthatók meg. A felperes esetleges kára tehát nem az alperes tájékoztatási, illetve együttműködési kötelezettsége megszegésére vezethető vissza, az nem alperesi magatartással, mulasztással áll összefüggésben. Helytállóan utasította el az elsőfokú bíróság a keresetet.

A fentiekből következően felperes fellebbezésében is alaptalanul hivatkozott a szindikátusi szerződés ismeretének hiányára, fellebbezése ezért nem vezethetett eredményre.

A fellebbezése kiegészítésében hivatkozott új tények, jogsértések pedig a Pp. 235.§ (1) bekezdésében írt korlátra tekintettel nem voltak figyelembe vehetők.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a pervesztes felperest kötelezte a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján az alperes 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (2) bekezdés c) pontja, (5)-(6) bekezdése és 4/A § (1) bekezdése alkalmazásával megállapított, áfát is magában foglaló ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

Budapest, 2008. október 17.

. Rózsa Éva s.k.
a tanács elnöke

Dr. Rutkai Éva s.k.
előadó bíró

. Felker László s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Sárközi Veronika
bírószáki ügyintéző